

วันเริ่มต้น หัวใจกัลยาณมิตร

วันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙
โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย
ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : เปิดศักราช "ปีทองกัลยาณมิตร" ส่งท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๙

วันเสาร์ที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

เราได้ทำพิธีมหาปวารณากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเป็นไปตามธรรมเนียมที่ปฏิบัติสืบเนื่องกันมา ตั้งแต่ในสมัยพุทธกาลสองพันห้าร้อยกว่าปีแล้ว

นักบวชสมัยพุทธกาลกับมหาปวารณา

การบวชในสมัยพุทธกาลนั้นแตกต่างจากในสมัยปัจจุบันนี้ สมัยพุทธกาล ผู้ที่เข้ามาบวช คือ ผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นว่าชีวิตเป็นทุกข์ อยากจะแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ เมื่อได้ยินได้ฟังพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เกิดกุศลศรัทธาอยากจะเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา เพราะเห็นว่าชีวิตของนักบวชเป็นชีวิตที่มีแก่นสาร ปลอดภัยจากพินนาการของชีวิต จะได้มีเวลาว่างศึกษาพระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดา แล้วลงมือปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงความรู้แจ้งเห็นจริงของชีวิต และพ้นจากทุกข์ทั้งปวง

เพราะฉะนั้น นักบวชในสมัยพุทธกาลนั้น เมื่อออกบวชแล้วก็ตั้งใจแสวงหาบรรลุมรรคผลนิพพาน ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัย ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่เพื่อให้บรรลุมรรคผลนิพพานให้ได้

ต่อมาทรงอนุญาตให้มีการอยู่จำพรรษา เพื่อศึกษาพระธรรมวินัย และเพื่อจะได้ปฏิบัติธรรมร่วมกัน และได้กำหนดให้วันสุดท้ายของการเข้าพรรษาเป็นวันมหาปวารณา เพราะในสมัยก่อน ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษานั้น ต่างก็มุ่งปฏิบัติธรรมเพื่อแสวงหาบรรลุมรรคผลนิพพาน ดังนั้นโอกาสที่จะพูดจาแนะนำตักเตือนกันจึงไม่มี

ผู้เข้ามาบวชนั้น บางรูปยังเป็นผู้ใหม่อยู่ ยังไม่เข้าใจพระธรรมวินัย อย่างลึกซึ้ง เมื่อไม่มีกัลยาณมิตรคอยแนะนำก็ทำไม่ถูกต้อง เมื่อทำ ไม่ถูกต้องก็ทำอย่างที่เคยทำสมัยเมื่อครั้งเป็นฆราวาส จึงทำให้ประโยชน์ที่จะได้รับจากการบวชไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย

พระพุทธองค์จึงได้กำหนดให้มีวันมหาปวารณาขึ้น เพื่อให้ภิกษุทั้งหลายต่างเป็นกัลยาณมิตรซึ่งกันและกัน โดยมีจุดมุ่งหมายว่า จะช่วยชี้แนะข้อบกพร่องเหมือนการชี้ชุมทรัพย์ให้แก่กัน เพื่อที่จะได้ประคับประคองให้ทุกรูปนั้นอยู่ในเส้นทางธรรม แล้วมุ่งตรงต่อหนทางของพระนิพพาน

โดยต่างปวารณาซึ่งกันและกันว่า ใครได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยถึงความประพฤติกิริยาที่ไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ให้แนะนำตักเตือนกันได้ เมื่อใครได้รับการแนะนำแล้วก็จะขอบคุณ ไม่ผูกโกรธ ไม่ขัดเคือง และนำมาพิจารณาใคร่ครวญว่า สิ่งที่คุณสภธรรมิกแนะนำนั้นถูกต้องตรงตามพระธรรมวินัยไหม เราพลาดจากข้อวัตรปฏิบัตินั้นจริงหรือเปล่า ถ้าหากว่าเราประพฤติกิริยาจริง ก็จะปรับปรุงแก้ไขตนเองด้วยความปีติยินดี ตีอกดีใจ และขอบพระคุณผู้ที่มาแนะนำนั้น

แต่ถ้าหากผู้ที่มาแนะนำนั้นอาจจะได้ยินต่อ ๆ กันมา หรือแค่สงสัย ซึ่งความจริงเราได้เป็นอย่างนั้น ถึงอย่างไรก็ตามเมื่อได้รับคำแนะนำ ก็ควรขอบคุณ แล้วก็ให้อภัยไม่ถือสาในการชี้แนะ แม้ว่าจะไม่ตรงกับความจริงในข้อวัตรปฏิบัติของเรา ซึ่งถูกต้องตามพระธรรมวินัยแล้วก็ตาม

สรุปง่าย ๆ ก็คือ ไม่ผูกโกรธ ไม่ขัดเคืองใจ ไม่ว่าสิ่งที่คุณแนะนำนั้น จะถูกหรือไม่ถูกต้องก็ตาม หรือถูกต้องตามพระธรรมวินัยแต่ไม่ตรงกับความจริง

เป็นจริงของข้อวัตรปฏิบัติของเราก็ตาม ให้มีแต่ใจยินดีน้อมรับคำ
แนะนำด้วยจิตใจที่ชื่นบานปลื้มปิติยินดีตลอดเวลา

ในสมัยพุทธกาล หลังจากวันมหาปวารณา พระภิกษุทั้งหลายต่าง
ก็จะปลีกตัวแยกย้ายกันไปแสวงหาที่วิเวก เพื่อที่จะประพฤติปฏิบัติธรรม
ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปตามจริตอัธยาศัยที่ชอบ บางท่านชอบอยู่
ป่าก็ไปป่า ชอบอยู่ถ้ำก็เข้าถ้ำ ชอบอยู่โคนไม้ก็ไปที่โคนไม้ ชอบที่ไหน
ก็ไปที่นั่น ดังนั้นในสมัยพุทธกาลจึงมีผู้บรรลุมรรคผลนิพพานกันมาก

นักบวชในปัจจุบัน

การบวชในสมัยปัจจุบันแปรเปลี่ยนไปตามอินทรีย์แก่อ่อนของแต่ละ
ท่าน บางท่านเหมือนผลไม้ที่จะสุกงอมแล้ว ก็ตัดสินใจบวช
เพื่อแสวงหามรรคผลนิพพาน โดยทิ้งทุกสิ่งทางโลก เพราะเห็นภัยใน
วัฏสงสาร ทั้งตั้งแต่การศึกษาเล่าเรียนที่จบกันมา ทั้งอนาคตที่จะไปเป็น
ใหญ่เป็นโตในทางโลก ทั้งการครองเรือน เพราะมองเห็นตลอดแล้วว่า
เส้นทางชีวิตของฆราวาสนั้นจะหาโอกาสประพฤติปฏิบัติธรรม รักษาศีล
เจริญสมาธิภาวนา ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ประดุจสังข์ขัตถ์นั้นยาก เพราะ
สิ่งแวดล้อมเปลี่ยนไป มีการแข่งขัน มีคู่แข่ง มีคู่แข่ง มีการแก่งแย่ง
ชิงดีกันตลอดเวลา บางครั้งก็มีโอกาสทำความดีได้เต็มที่ แต่บางครั้ง
ก็ไม่เต็มที่ จึงตัดสินใจออกบวชเพื่อแสวงหามรรคผลนิพพาน

สำหรับบางท่านที่อินทรีย์ยังอ่อนอยู่ หรือก่อนบวชยังครองเรือน
ยังมีการกิจทางโลกที่จะต้องรับผิดชอบ ต้องดูแลครอบครัว หรือว่า
ยังต้องการแสวงหาประสบการณ์ภายนอก ยังไม่แจ่มแจ้ง ยังไม่หาย
สงสัย แต่มีกุศลศรัทธาก็ตั้งใจมาบวชชั่วคราวในช่วงเข้าพรรษา ๓ เดือน

เพราะฉะนั้น การบวชในปัจจุบันจึงมี ๒ ประเภท คือ

๑. บวชเพื่อแสวงหามรรคผลนิพพาน
๒. บวชชั่วคราว เมื่อถึงกำหนดเวลาก็นิลาสิกขากันไป

แต่จะบวชแบบใดก็ตาม ขอให้เรามีมรรคผลนิพพานเป็นแก่นสาร การบวชอย่างนี้จึงจะได้ประโยชน์อย่างยิ่งต่อตัวเรา ต่อโยมพ่อโยมแม่ ต่อครอบครัว ต่อพระพุทธศาสนา ต่อสรรพสัตว์ทั้งปวง เพราะฉะนั้นจะบวชระยะสั้นหรือยาวก็ไม่สำคัญ สำคัญว่าบวชมาแล้วต้องมีเป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้งเหมือนกัน

วันเริ่มต้นหัวใจกลยาณมิตร

เนื่องจากวันนี้ เรามีนักบวช ๒ ประเภท ที่รวมกันอยู่ ณ ที่นี้ และต่างก็ได้ทำมหาปวารณาซึ่งกันและกันแล้ว นับว่าเป็นสิ่งที่ดี การทำพิธีมหาปวารณาในวันนี้ ส่วนหนึ่งเป็นการทำตามธรรมเนียมประเพณีที่ปฏิบัติสืบต่อกันมา แต่อีกส่วนหนึ่งหลวงพ่อยากให้เป็นสิ่งที่ยึดถือปฏิบัติกันอย่างจริงจัง เพื่อให้บังเกิดประโยชน์ต่อการบวช คือ ให้เราตักเตือนกันอย่างแท้จริง ไม่คิดว่าทำแค่เป็นธรรมเนียมในวันนี้ พอวันรุ่งขึ้นก็เหมือนเก่า ไม่ใช่อย่างนั้น ให้ถือว่า วันนี้คือวันเริ่มต้นที่เราจะมีหัวใจกลยาณมิตร มีความรักใคร่ มีความปรารถนาดีที่จะช่วยกันประคับประคองให้ทุกคนไปถึงฝั่งของพระนิพพานให้ได้

ดังนั้น ในการปวารณากันที่ผ่านมาเมื่อสักครู่ ขอให้เป็นสิ่งที่เราจะทำกันอย่างจริงจัง และนำมาปฏิบัติ ไม่ว่าเราจะอยู่ในเพศสมณะนี้ต่อไป หรือว่าจะลาสิกขาไปก็ตาม

ถ้าเป็นเพศนักบวชด้วยกัน เมื่อปวารณากันแล้ว ต่อไปก็ทำหน้าที่ กลยาณมิตรอย่างทีหหลวงพ่อกล่าวมาแล้วในเบื้องต้น คือแนะนำด้วยความปรารถนาดีในสิ่งที่เห็น ได้ยิน หรือสงสัย เพื่อช่วยประคับประคอง ให้ประพฤติถูกต้องตามพระธรรมวินัย ให้มีกำลังใจที่จะสร้างบารมี กันต่อไป

เมื่อเราได้ยินได้ฟังสิ่งที่เพื่อนสหธรรมิกแนะนำประโยชน์ ก็อย่า ขัดเคือง อย่าขุ่นมัว จะด้วยประการใดก็แล้วแต่ ให้ขอบคุณ ทำให้ให้ ขึ้นบาน แล้วกลับมาพิจารณาตัวเราว่า เป็นจริงอย่างนั้นหรือเปล่า ถ้าไม่เป็นก็แล้วไป ให้อภัย แต่ถ้าเราบกพร่องผิดพลาดจริงก็กลับตัว กลับใจเสียใหม่ ปรับปรุงแก้ไขกันไป ไม่ช้าเราก็จะได้ประคองกันไป จนถึงฝั่งของพระนิพพาน

ส่วนผู้ที่จำเป็นจะต้องลาสิกขา เมื่อไปเป็นฆราวาสแล้ว ให้กลับมา เยี่ยมวัด มาพบพระอาจารย์ พบพระพี่เลี้ยง หรือมาพบหลวงพ่ หรือ อดีตเพื่อนสหธรรมิกเก่าของเรา ซึ่งท่านเหล่านั้นจะแนะนำตักเตือนอะไร โดยธรรมก็ให้รับฟังเอาไว้ แล้วก็นำมาพิจารณาใคร่ครวญดู ถ้าเป็น อย่างนั้นก็แก้ไขเสีย ถ้าหากไม่เป็นอย่างนั้นก็ให้อภัย ยิ้มแย้มแจ่มใส และสร้างบารมีร่วมกันต่อไป

ถ้าทำกันได้อย่างนี้ महाปวารณาในวันนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อตัวเรา ต่อครอบครัว ต่อเพื่อนร่วมโลก ต่อพระศาสนา และสรรพสัตว์ทั้งปวง เพราะการปวารณาก็คือการเริ่มต้นตั้งหลักทำความดีใหม่ เพราะอินทรีย เรายังอ่อนอยู่ เหมือนกับเด็ก ๆ เวลาหัดเดินใหม่ ๆ ก็ล้มลุกคลุกคลาน ตั้งไข่ล้มล้มไข่กนอย่างนั้น ล้มแล้วก็มียี่เลี้ยงคอยประคองให้เราขึ้นขึ้น

จูงขึ้นอย่างองอาจ และก็ก้าวเดินต่อไปในเส้นทางธรรม ด้วยความ
องอาจ ด้วยความปิติยินดี

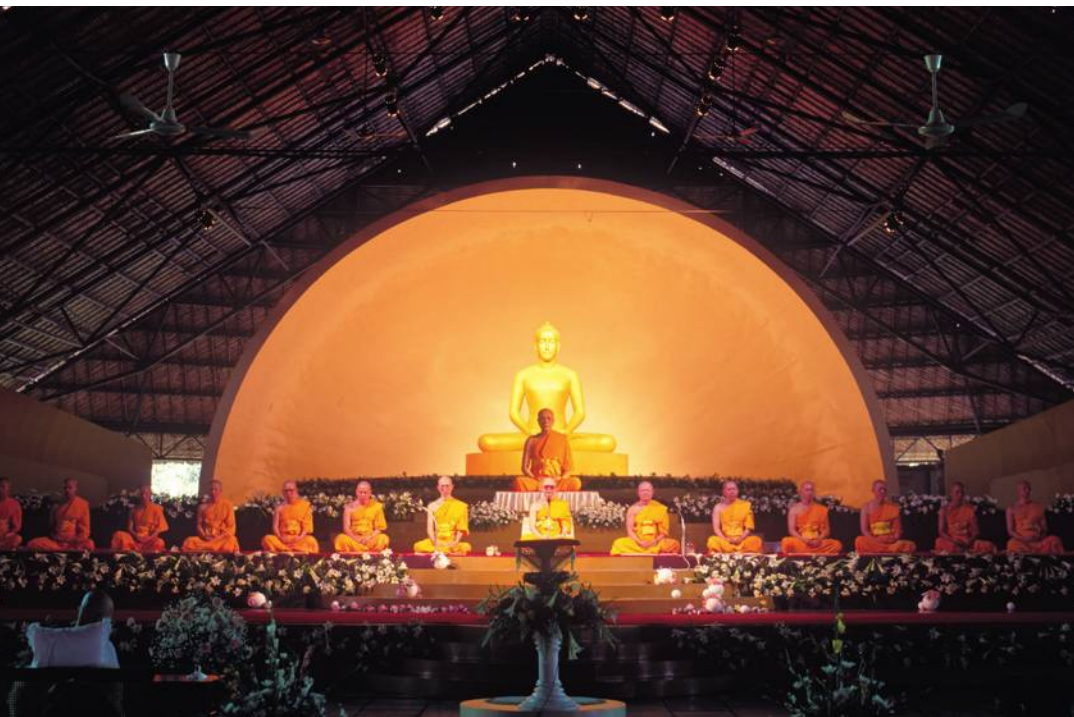
๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี

ไม่ว่าเราจะอยู่ในเพศนักบวช หรือเพศฆราวาสก็ตาม ยังมีกิจที่จะต้อง
ทำกันต่อไป นั่นคือการแสวงหาหนทางพระนิพพานซึ่งมีอยู่แล้ว
ในตัวของเรา เป็นเรื่องที่น่าแปลก สิ่งที่ดีอยู่ใกล้แต่การแสวงหามักจะ
ทำกันอย่างไม่เต็มที่ไม่เต็มกำลัง เรามักจะใช้เวลาให้หมดไปในเรื่องราว
ที่ไม่เป็นสาระ

ถ้าเป็นนักบวชก็ให้สังเกตใจของเราในแต่ละวันว่า ยังมุ่งอยู่ตรงจุด
ที่จะเดินทางไปสู่อายตนิพพานได้มากน้อยแค่ไหน ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว
มักจะหลุด ไม่ค่อยจะต่อเนื่องสักเท่าไร เพราะประสบการณ์ภายในเป็น
เครื่องบ่งชี้ว่า เราได้ให้ความเอาใจใส่กับสิ่งนี้จริงจังแค่ไหน

หลวงพ่อก็เชื่อมั่นในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า ถ้าตั้งใจ
จริงแล้วเราต้องบรรลุผลอย่างแน่นอน อย่างเร็ว ๗ วัน อย่างกลาง ๗
เดือน อย่างช้า ๗ ปี ถ้าเอาจริงเอาจังแล้ว ไม่ควรที่จะเกินเลข ๗ ตาม
ที่พระพุทธองค์ตรัสไว้

วันนี้หลวงพ่อสั่งเกตเป็นพิเศษ อยากเห็นหน้าทุกรูป เพื่อจะดูว่า
กำลังเข้า ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปีหรือเปล่า พรรษาสูง ๆ กันก็เยอะไล่ตาม
กันมาเป็นลำดับ แล้วได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวชกันแล้วหรือยัง
ซึ่งเราต่างก็ทราบตัวของเราเอง เพราะฉะนั้นให้ตั้งใจให้ดี หากตั้งใจจริง
แล้วไม่น่าจะเกิน ๗ วัน ๗ เดือน หรือ ๗ ปี ตามที่พระพุทธองค์ตรัสไว้

“จริง” ต้องได้

จริงอยู่แม้ว่าเราจะมีภารกิจอื่นเข้ามาเสริมในระหว่างการประชุมปฏิบัติธรรมมากมายก็ตาม หลวงพ่อคิดว่าภารกิจเหล่านั้นไม่น่าจะเป็นอุปสรรคอะไร เพราะกิจวัตรกิจกรรมทั้งหลายที่จัดเอาไว้ นั่นล้วนเป็นไปเพื่อการสร้างบารมี และเกื้อหนุนให้เข้าถึงธรรมทั้งสิ้น ขึ้นอยู่กับตัวเรา เอาจริงแค่ไหน

ในขณะที่เรามักจะมีข้ออ้างว่า มีกิจกรรมเยอะจนไม่มีโอกาสปฏิบัติธรรม แต่ก็ยังมีเพื่อนสหธรรมิกหลายรูปที่มีภารกิจมากมายเช่นเดียวกับเรา แต่ถึงแม้มีกิจกรรมมาก กิจวัตรก็ไม่ขาด ผลการปฏิบัติธรรม

ก็ยังได้ผลดี แล้วอะไรคือข้อแตกต่างทั้ง ๆ ที่มีกิจวัตรกิจกรรมเสริมเท่ากัน แต่ผลที่ได้กลับไม่เท่ากัน อันนี้ขึ้นอยู่กับว่า เราเอาจริงแค่ไหน มีความปรารถนาจะเข้าถึงพระธรรมกายแค่ไหน

ถ้าหากตั้งใจจริง หลวงพ่อว่าเราก็ต้องทำได้เช่นเดียวกับเพื่อนสหายของเรา แม้มีภารกิจมากก็ทำได้เหมือนกัน ดังนั้นหลวงพ่อคิดว่า ไม่น่าจะมีอะไรเป็นข้ออ้างข้อแม่และเงื่อนไขในการเข้าถึงธรรม

ชีวิตนักบวชมีค่ายิ่งกว่าทองเท่าภูเขา

พรรษาหนึ่งผ่านไปประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นเอง ๓ เดือนก็หมดเวลาแล้ว เราจะเห็นว่า เวลามันหมดเร็วจังเลย เดียววันเดียวคืนเดียวก็หมดเวลาแล้ว

จริง ๆ แล้ว หลวงพ่อไม่อยากให้ทุกรูปลาสิกขาเลย นี่ถ้าเอาทองเท่าภูเขาแลกได้ก็จะเอาแลกคนละลูก ๆ เพราะหลวงพ่อยากให้มุ่งศึกษาวิชาธรรมกายว่า เป็นอย่างไร มีจริงแค่ไหน หลวงพ่อพูดให้ฟังอยู่เรื่อย ๆ ว่า มีจริง ดีจริง แต่เรายังพิสูจน์ไม่ได้เลย มันต้องพิสูจน์ให้ได้ก่อน

เอหิภัสสิโก คือ ทำพิสูจน์ เชิญให้มาดูเลย

โอปนยิโก ควรน้อมเข้ามาไว้ในใจ สิ่งนี้มีอยู่ในตัว ไม่ได้อยู่นอกตัว

ความสุขที่แท้จริง

ความสุขทางธรรม หรือความสุขภายในอันเกิดจากการปฏิบัติธรรม ถ้าเทียบกับความสุขทางโลกที่เราเคยสัมผัสนั้น ทางโลกไม่น่าจะใช้คำว่า “ความสุข” เลย เพราะอารมณ์ของความสุขไม่ใช่อย่างนั้น

อารมณ์ของความสุขที่แท้จริงนั้นต้องโล่ง โปร่ง เบา สบาย เป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง มีความเบิกบาน ชื่นบาน แล้วก็ไม่ต้องการอะไร เป็นความสุขที่มาพร้อมกับความบริสุทธิ์ ความรู้แจ้งภายใน เราจะได้รู้ได้เห็นเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวพันกับชีวิตของเรามากมาย ตอนนี้เรายังไม่รู้เรื่องอะไรเลย นอกจากเรื่องครอบครัว เรื่องทำมาหากิน เรียนรู้วิธีหาเงินมาเลี้ยงชีวิต เลี้ยงครอบครัว ได้เงินมาก็ใช้จ่ายหมดไปกับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความสุข แต่ว่าเมื่อไม่มีค่าอะไรที่เหมาะสมมาใช้ พอความทุกข์ลดลงอยู่ในระดับที่พอทนได้ เลยเรียกความรู้สึกที่พอทนได้นี้ว่า “ความสุข” แต่จริง ๆ มันไม่ใช่

ความสุขที่แท้จริง เราจะรู้จักและเข้าถึงได้ก็ต่อเมื่อใจหยุดนิ่ง ถ้าใจไม่หยุดนิ่งเราจะไม่รู้จักคำว่า “ความสุข” เลย ต้องหยุดอย่างเดียว ใจที่แวบไปแวบมาก็มาหยุดนิ่งอยู่ภายในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ จนกระทั่งเข้าไปถึงแหล่งกำเนิดของความสุขที่แท้จริง เมื่อเข้าถึงจุดนี้แล้ว จึงจะได้รู้รสชาติว่า ความสุขแท้จริงนั้นเป็นอย่างไร

เราจะรู้ได้ว่า “ความสุข” ที่เราเข้าใจก่อนบวช กับความสุขแท้จริงที่เกิดจากการปฏิบัติธรรมนั้นต่างกันอย่างไร เราจะรู้ได้ต่อเมื่อมีเครื่องเปรียบเทียบ หมายความว่า เราต้องเข้าถึงจุดแห่งการหยุดนิ่ง แล้วได้สัมผัสกับอารมณ์แห่งความสุข ได้รู้รสชาติเสียก่อน และเราต้องมาเปรียบเทียบกับอารมณ์ที่เราเคยได้เห็นของสวย ๆ ได้ยินเสียงเพราะ ๆ ได้ดมกลิ่นหอม ๆ ได้รับประทานอาหารอร่อย ได้สัมผัสที่นุ่มนวล แล้วมาเทียบกับความสุขที่เกิดจากใจหยุดนิ่ง

ผู้ที่มีบุญเกิดมาในโลกนี้ ต้องรู้จักอารมณ์สองประเภทนี้ ถ้าไม่รู้จัก หลวงพ่อว่าเกิดมาตายฟรี ได้รู้อารมณ์เพียงแค่ว่าได้เห็นรูปงาม ๆ หูได้ยินเสียงเพราะ ๆ จมูกได้ดมกลิ่นหอม ๆ ปากได้รับประทานอาหารอร่อย ลิ้นได้รับรส กายได้รับการสัมผัส แค่นี้ใคร ๆ ก็ทำได้ทั้งนั้น แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่า ความสุขที่แท้จริงเป็นอย่างไร

เพราะฉะนั้น หลังจากมหาปวารณาแล้ว จะอยู่ในเพศใดก็ตาม ให้มีจิตสำนึกลึก ๆ ว่า เราจะต้องแสวงหาความสุขที่แท้จริงให้ได้ ในขณะที่เรากำลังมีเรี่ยวแรงอยู่ ต้องหาให้เจอ เปรียบเทียบให้ได้ ถ้าไม่ได้เกิดมาชาตินี้ตายฟรี ถึงจะเป็นมหาเศรษฐีก็รวยฟรี จะเป็นใหญ่เป็นโต ก็เป็นใหญ่เป็นโตฟรี เพราะยังมีการกิจตรงนี้อยู่ที่เรายังไม่ได้ทำ

อารมณ์ชุดสุดท้าย กาสายะ

สำหรับพระพรชา ๑ หลวงพ่อยังอยากให้อยู่ไปจนกระทั่งถึงวันรับกฐิน ซึ่งปีนี้กำหนดไว้ตรงกับวันอาทิตย์ต้นเดือน วันที่ ๓ พฤศจิกายน อย่าเพิ่งรีบลาสิกขาก่อน เหลือเวลาอีกเพียงไม่กี่วันเท่านั้นเอง เราจะได้รับกฐินโดยพร้อมเพรียงกัน จะเป็นความชื่นบาน ความปิติว่า เราได้ทำหน้าที่ของพระอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ แล้วหลังจากนั้นค่อยตัดสินใจ

การลาสิกขานั้นเมื่อไรก็ได้ จะลาเดี่ยว ลาหมู่ หรือลาที่ไหน ลาได้ทั้งนั้น เพียงแต่พูดภาษาบาลี ถ้าแปลเป็นภาษาไทยก็ว่า ไม่อยากเป็นพระแล้ว อยากเป็นฆราวาส แค่นี้ก็ลาสิกขาได้แล้ว ไม่ยากอะไร แต่การบวชนั้นยากกว่า ไม่ใช่ไม่เห็นผ้าที่เขาขายตามร้านแล้วจะไปซื้อมาห่มได้เลยเสียเมื่อไร ต้องมีขันมิตอน กว่าจะได้บวชนั้นยาก เมื่อบวชเข้ามาแล้วก็ต้องใช้วันเวลาให้คุ้มค่า

ชุดผ้ากาสาหวัดสตรีนี้เป็นชุดสุดท้ายในเส้นทางของสังสารวัฏ ผู้มีบุญเท่านั้นจึงจะได้ครองผ้ากาสาหวัดสตรี ทรงผมก็ทรงสุดท้าย เป็นทรงที่จัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไม่มีภาระ ไม่มีเครื่องกังวล มีมิดโกน แทนหวี เป็นทรงสุดท้าย เป็นเครื่องแบบที่ทั้งมนุษย์และเทวดาเห็นแล้ว ยกมือกราบไหว้ ตั้งแต่คนชั้นล่าง ชั้นกลาง ถึงพระราชามหากษัตริย์ เจอแล้วต้องกราบไหว้ ถ้าเปลี่ยนชุดนี้เจอใครก็ไหว้เหมือนกัน แต่ไหว้เขา

ชุดนี้เป็นชุดที่สำคัญที่สุด สวมชุดนี้แล้วไม่มีอด มีบาตรใบเดียว แม้ว่ามีไม่มาก แต่ก็ไม่มีหมด ปัญหาตลึงสังขารเรื่อยไป ตลึง ได้ตลอดชาติเลย เพียงพอสำหรับผู้แสวงหาบรมผลนิพพาน เพราะฉะนั้นชุดนี้ชุดสำคัญ ผู้มีบุญเท่านั้นจึงได้ไปครอง ให้รักษาชุดนี้เอาไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ เพื่อแสวงหาหนทางพระนิพพาน

พุทธศาสตร์ ศาสตร์ที่สำคัญที่สุด

ในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธ ไม่ควรนับถือพระพุทธศาสนาแค่เป็น อารมณ์ระดับกายเหมือนแว่นกันแดด เหมือนเสื้อผ้า เพราะจริง ๆ แล้วพระพุทธศาสนามีความสำคัญมาก ๆ เป็นชีวิตจิตใจของเราทีเดียว

เวลาใกล้จะละโลก เรานอนอยู่บนเตียงคนป่วย ศาสตร์ทุกศาสตร์ ที่เรียนมาในมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะเป็นวิชาเศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ รัฐศาสตร์ จะศาสตร์ชนิดไหนก็แล้วแต่ใช้บนเตียงคนป่วยไม่ได้เลย ตอนนั้นเป็นช่วงที่กำลังจะเดินทางไปสู่อีกภพหนึ่ง มียานพาหนะคือ ความเจ็บป่วย ความตาย เป็นยานพาหนะนำพาไปสู่ชีวิตใหม่ แต่มีอยู่ ศาสตร์หนึ่งที่จะต้องใช้ในตอนนั้น คือ พุทธศาสตร์

เห็นไหมว่า พระพุทธศาสนาเกี่ยวข้องกับตัวเราตลอด แม้ในวาระสุดท้ายของชีวิต เราจะใช้อะไรเป็นเครื่องนำทางไปสู่ปรโลก สู่สุคติภพ ก็มียู่อย่างเดียวกันคือ คำสอนของพระพุทธเจ้า

ถ้าเกิดมาชาติหนึ่ง เราไม่มีโอกาสได้ศึกษาพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญเกี่ยวข้องกับตัวเรา มันน่าเสียดาย เพราะผู้ไม่รู้ก็ยอมเดินไปสู่เส้นทางของความไม่รู้ และมักจะพลัดตกไปสู่อบาย เพราะไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตัวอย่างไรให้ถูกต้อง ดำเนินจิตอย่างไรให้ถูกต้อง

ดังนั้น การที่เราได้รู้ว่า เราจะดำเนินชีวิตที่เหลืออยู่อย่างจำกัดนี้ต่อไปอย่างไรไม่ให้ผิดพลาด หรืออย่างน้อยที่สุดเมื่อถึงคราวจะเปลี่ยนภพภูมิก็มีภพอันวิเศษรองรับนั้นทำอย่างไร ความรู้เหล่านี้มีสอนกันอยู่ตามวัดวาอารามต่าง ๆ ทั่วสังฆมณฑล

ธรรมเนียมปฏิบัติหลังลาสิกขา

สมัยโบราณมีประเพณีที่เขายึดถือต่อกันมา คือ หลังจากพระภิกษุลาสิกขาแล้วต้องมาเป็นอุบาสกช่วยทำความสะอาดวัด ล้างชั้วมิวนาน (ทำความสะอาดห้องสุขา) แล้วก็อุปัฏฐากพระ นั่งสมาธิภาวนา ตั้งใจมั่นว่า เรามีความจำเป็นจะต้องลาสิกขา จะไปทำหน้าที่ของอุบาสกให้สมบูรณ์ที่สุด เป็นอุบาสกที่โลกต้องการ ทำทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่นด้วย คือ ตั้งใจจะเดินตามเส้นทางของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี เพื่อสนับสนุนพระพุทธศาสนาสืบไป โบราณเขาปฏิบัติกันมาอย่างนี้

สำหรับพวกเราถ้ามีเวลา หลวงพ่อก็อยากจะให้รักษารธรรมเนียมที่ดีนี้เอาไว้สำหรับเป็นแบบแผนเป็นแนวทางปฏิบัติให้รุ่นต่อ ๆ ไป สำหรับผู้ที่จำเป็นต้องลาสิกขา

เพราะฉะนั้น ขอข้าย้ำอีกครั้งว่า ตอนนี้อย่างไรก็ตามข้าพเจ้ากำลังอยู่ ควรจะเป็นพระทั้งข้างนอกทั้งข้างใน ข้างในก็เป็นพระธรรมกาย ข้างนอกก็เป็นพระครองผ้ากาสาพัสตร์ เป็นพระ ๒ ชั้นอย่างนี้จึงจะเป็นเนื้อนาบุญและเป็นอายุของพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการ ขออนุญาตแห่งบุญบารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญบารมีของพระพุทธเจ้าในอายตนะนิพพาน น้อมส่งไชยพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า และ พระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย บารมีธรรม ของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ครูบาอาจารย์ ของเรา และมหาทานบารมีที่ได้ตั้งใจทำกันในวันนี้ จงมารวมอยู่ที่ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้เป็นดวงบุญที่มีความสว่างโพลงประดุจดวง อาทิตย์ยามเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้มีอานุภาพ ให้ลูกพระลูกเณรทุกรูป มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บป่วยไข้ ให้เป็นฐานทัพที่จะรองรับ วิชชาธรรมกายได้สะดวกสบายอย่างง่ายดาย

ให้ลูกทุกรูปรู้แจ้ง เห็นแจ้ง ทางตลอดในวิชชาธรรมกายของ พระลัทธิลัทธิพุทธเจ้าอย่างถูกต้องร้อยตรงไปตามความเป็นจริง ธรรมใดที่หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้บรรลุ ขอให้ลูกทุกรูปจงได้ บรรลุธรรมที่ท่านบรรลุอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง อย่างง่ายดาย จะเทศนา สั่งสอนแนะนำชาวโลกทั้งหลายก็ให้เขาเข้าถึงพระธรรมกายกัน จงทุก ประการเทอญ ◎